

VERO DOM, CESARJA!

Domači Prijatelj.

VSE ZA VERO

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celovcu, 10. julija 1897.

Štev. 13.

Kako je žid pomagal misijonarjem.

(Iz češkega. — *Svečan.*)
(Konec.)

Žid je gledal pri teh besedah zvedavo duhovnika in stal je nekoliko trenutkov nepremakljivo kakor steber. Konečno reče: „Gott der gerechte! S' is a Wunder!“

„Sevéda je to čudež,“ odgovori duhovnik resnobno, „čudež katoliške vere. Ko bi vsak povrnil krivično blagó, bilo bi dobro na svetu.“

Žid vzdihne globoko, kakor da bi se ga te besede ne tikale in prikima z glavo: „Dà, dà; svet je zdaj zeló hudoben! Pravi čudež je, če kdo krivičen denar povrne! — Milostljivi gospod, prosim ponižno, kdo pa mi ta denar pošilja?“

Duhovnik zmaja z ramami: „Ne poznam ga. In ako bi ga tudi poznal, ne smém ga izdati; to je skrivnost sv. spovedi.“

„Bog obvari, da bi skrivnosti poizvedoval! Jaz temu človeku nočem škodovati, Bog je moja priča! Le to bi rad zvedel, kdo je? Tako pošten človek! S' ist merk-würdig! Kako je izgledal, ponižno prosim?“

„Sem že rekel, da ga ne poznam!“ odgovori strogo duhovnik. „Sicer — svojo dolžnost sem storil — oprostite, da ne vtegnem se dalje z vami baviti. Imam veliko dela. Priporočam se!“

„Roko poljubljam,“ klanjal se je žid. „Bog daj zdravje pri tako težkem delu!“

„Hvala. Z Bogom!“

Pri durih se je žid zasukal: „Milostljivi gospod, prosim še za nekoliko besedij. V čem pa me je tisti človek ogoljufal?“

Gospod misijonar se je nasmejál: „Vedel sem, da me bode te za to vprašali.“

„To je velika reč, ponižno prosim. To se tika mojega »kšefta«; moram vendar vedeti, kje naj zdaj posebno pazim!“ reče žid, radovedno gledajoč misijonarja.

„Sevé, sévé,“ pritrdi duhovnik, „paziti bode te morali! Ne morem pa reči, v čem vas je ogoljufal! nisem ga vprašal!“

Subak žalostno nakloni glavo: „Škoda, večna škoda! Jaz bi ga zmirom vprašal!“

„Morete, kedar bode te misijonar. Zdaj pa: z Bogom!“ Žid odide in premišljuje stopa počasi po stopnicah doli.

„Zakaj greste tako žalostno, gospod Subak?“ odgovori ga kuharica Katrica.

Žid se ustraši. Kdo je žalosten? Bog obvari! Premišlujem, kako dober gospod je ta milostljivi gospod V“

„Kaj vam je hotel? Pojdite dalje!“

„Kaj mi je hotel? Nič mi ni hotel! Prinesel mi je pozdrav od mojega brata iz Prage.“

„Ne lagajte se!“

„Zakaj bi se lagal? Pozna bojda mojega brata zeló dobro. Kupuje od njega sukno za obleko. Ne more ga dovolj prehvaliti, kako dober človek je ta moj brat. Vidite! Vi pa zmirom pravite, da jaz goljufam!“

„Brat ni vselej bratu podoben! Vi ga imate brata v Pragi?“

In ko bi ga imel v Parizu, ali vam bi to škodovalo?“

„Katrice!“ zaklical je g. župnik od zunaj. Kuharica je letela h g. župniku in žid je izginil.

* * *

Iz župnišča je letel Subak naravnost domú, kakor bi mu glava gorela. Žena ga je doma pričakovala med vrati.

„Nü, Samuel-leben, kaj je?“

„Slabo je! Jaz osel, jaz tat svojega lastnega denarja, jaz neumnež!“ bíl se je Subak z roko v čelo. „Sara-leben, sram me je! Pomisli, nekdo me je ogoljufal za 10 gld.“

„Vaj! Za deset! In kdo?“

„Ne vé! Cel svet me je ogoljufal!“

„Subak-leben! In v čem te je ogoljufal?“

„Ne vem. Pri žganju, pri žitu, pri konjih, pri kvartah — pri vsem! Jaz kanef! Sara, sméji se mi!“

In začel je pripovedovati, kaj se mu je v župnišču prigodilo.

Židinja ga je pogledala s strupenimi očmi: „Subak, ogoljufal te je jeden, ogoljufa te cel svet! Mi smo berači! Sem žena berača, moji otroci so berači; Subak, zakaj si se oženil, ko ne znaš gospodariti?“

„Sara-leben, oprostí mi! Vse popravim!“

Židinja se je zaničljivo smejala. „Ti da vse popraviš? Kako popraviš? Tebe vsak ogoljufa!“

„Sara-leben, vse popravim, boš videla; in če ne, pljuni mi v obraz in pojdi od mene proč!“

* * *

Zvečer je bila pri židu gostilna polna domačih in tujih ljudij. Veliko tujih ljudij je pri židu prenočilo. Ni se govorilo o ničem drugem nego o misijonarjih in o pridigah. Kdor je usta odprl, ta je hvalil. Le v kotu je sedel kočar Sojka, ki si je z rokami podpiral glavo in zmerjal:

„To je govoričenja o tistih misijonarjih! Hm, so ljudje, kakor vsi drugi. Jaz ne pojdem k njim po pamet.“

Žid Subak ga je pogledal, pa ni rekel ničesa.

Nekteri gostje so misijonarje zagovarjali. Čim več so pa Sojki nasprotovali, tem bolj se je pijani Sojka jezil, in konečno je začel kričati, da je v časnikih bral, da misijonarji so le goljufi, kateri imajo ljudstvo samo za norce.

V tem je Subak priskočil k mizi: „Kaj ste rekli, Sojka? Misijonarji da so goljufi? Vi ste goljuf! Bili ste že pri pridigi?“

„Nisem bil! Zakaj pa bi šel?“

„Bili ste že pri spovedi?“

„Ne! Jaz sem pridnejši, kot vsi misijonarji vkup!“

„Vi ste pridnejši? Vi pijanec,“ kričal je žid. „Vsak priden kristijan gré ta-le sveti čas k pridigi in k sv. spovedi in jaz, ako bi ne bil žid, šel bi k spovedi prvi, in k pridigi pojdem zdaj vsak dan! Razumete-li? In v moji hiši ne pustim g. misijonarjev zmerjati! Poprej vam ne bom nalil, dokler ne pojedete k spovedi!“

„Kaj, žide? Da mi ne naliješ?“

„Ne nalijem! Sem že rekel! In zdaj pa se poberite iz moje hiše!“

„Izvrstno, gospod Subak!“ hvalili so žida drugi gostje. „Na vas bi se imel vzgledovati marsikteri krščanski gostilničar.“

Kakor ogenj se je razširilo poročilo o tem dogodku po celi fari. Subaka so hvalili skoraj bolj, kot č. misijonarje same in kdor je le vtegnil, šel je k spovedi, da bi ga ne bilo sram pred židom.

Premeteni žid pa mencajoč si roke šepetal je svoji Sari: „Če me je še kdo ogoljufal, gotovo mi vse povrne! Te sem k spovedi spravil, kakor umazano perilo v škaf!“

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Dalje.)

45. Senica. Nemški vasi Zienitzen in Zanitzberg se morate izvajati iz tega debela. Senčnato lego imate obe.

46. Slan. Nemška vas Zlan.

47. Smola. Slovenske vasi Smolje, Smolčice, sedaj nemške naselbine Zmuln, Zmöln, Möltschach (leta 1579. Schmöltsing), Zmölnigkogel imajo za podlago omejneno deblo.

48. Star. Stara Ves, Stari Dvor, Stari Grad, Stara Gora.

49. Stran ali strana. Stron in Stran, nemški vasi, isto tako Štranach.

50. Škrbina. Zaselje pri Medgorjah.

51. Travnik. Trauntschen (= Travníci), sedaj

nemška vas; Čeztraviša v Kanalski dolini. Naš uradni repertorij piše jako lepo: „Tschestravischa“.

52. Trebiti = krčiti, kopati. Odtod Trebno, Trebinje, Trebenči, Tribej, Triblinje, samo slovenske vasi; Nemci imajo iz tega debela: Treffen, Treibach, Tröbach.

53. Temà. V krški dolini nahaja se vas „Finsterbach“ in druga „Finsterdorf“. Da sta imeni slovenskega izvira, pričajo zopet listine, ki imajo za obe: „Timnich, Timenich, Temnik in prav značilno beremo v listini od l. 1167: „silvam Timenich exsectam coluerunt = posekali so gozd Temnik (temen gozd) in ga izpremenili v polje“. Pri kmetu, ki tam stanuje, se pravi še dandanes po domače „beim Tamegger“, kar je navstalo iz imena Temnikar, to je kmet, ki se je naselil blizu temnega gozda.

54. Vrh. Vrh, Vršič, Vrhovec, Zavrh, Na Vršah.

55. Visok. Visoka, dve vasi, Weisach.

56. Vyspr = na višini. Odtod Višprije, nemški Weissbriach; druga nemška vas imenuje se sedaj Weissberg, a listine imajo leta 1072. „Wizpriach“, torej tudi Višprije.

57. Zelen. Zelenica, gora v Karavankah; na Zili je gora Schlanitzen, l. 1342. „mons Zelenicz“ imenovana; Zalinig, gora v Malniških Turah. Na Krki je gozd Zolandforst, leta 1288. pa piše listina „Tselen-Wald“ = Zeleni gozd.

58. Zlato. Zlatne pri Št. Jakobu v Rožni dolini in nemški Zlating = Zlatnik.

59. Železo. Nemška vas Sélesen ima od te rude ime; že l. 887. beremo: „iuxta flumen Gurcam in loco Seleza“ = ob reki Krci v vasi Železna. Slovenske so vasi Železnica in Železnik.

60. Žrn = mlinski kamen. Žrnovnica pri Dobrli vasi, nemško Wasserhofen.

(Dalje sledi.)

Kar drugim nalagaš, to stori tudi sam!

(Silni Rosas.)

Ko so Španci v Ameriki se pomešali z Indijanci in deloma z zamorkami se poženi, nastalo je v ravninah Pampas ob reki Rio la Plata novo ljudstvo, „Gauchos“ imenovano. To ljudstvo je bilo na pol divje, obstoječe iz živinorejcev in jezdecev, ki so bili polni samosvesti in ponosa. Bili so celoma svobodni, osvetohlepni in krvočni; pa tudi trdega življenja privajeni in ojstri do samega sebe.

Iz tega ljudstva je prirasel silni Rosas, njih glavar in od leta 1829. do 1840. neomejeni vladar argentinske zveze. On je združil v sebi vse prednosti svojega ljudstva, in je bil pravi ljubljenec Gavhova. Da je pa postal njih vodja, ima se zahvaliti svoji drznosti in svoji gibčni moči. Godilo se je pa tako le:

Ko se je zbral ves rod na posvetovanje, koga bi si postavili za poglavarja, zagnali so četo divjih konj v veliko ograjo, katero po svoje „korrall“ imenujejo. Potem so sklenili, da naj bo tisti glavar med njimi, kdor raz ograjo zasede divjega konja, ga brez sedla objezdi po ograji, in ga do vhoda spet nazaj pripelje. Res, to ni bilo kaj lahkega, ker živali so bile vse divje ter neukrotene. Brez sedla ga zasesti, v strah podjati in brzdati, da vboga kakor krotka stvar: tako s konjem djati, ne upa se nobeni pričujočih. Samo Rosas je to storil, in tako je postal glavar tega divjega ljudstva.

Kot vodja je hranil ojster red med divjaki, pa tudi sam se je držal rednosti ter se štel vsem enacega. Bilo je pa tudi večkrat treba, da je trdo postopal, ker ljudstvo je rado stopalo iz ojníc. Vzlasti so bili krvavi poboji med njimi navadni, kar se je posebno rado ob nedeljah godilo, ko so brezposleni se sešli na kratek čas. Da vsaj nekoliko zabrani krvave poboje, ukazal je Rosas, da ob nedeljah nikdo ne sme z mečem ali bodalom zunaj doma se podati. Kdor bi to vendar storil, tisti se ima za nekaj časa obesiti za roke in noge med štiri stebre. Tako je Rosas ukazal.

Nekoč ga obišče ob nedelji namestnik iz Buenos Ayres. Ves vesel mu hiti Rosas naproti, pa pozabi odložiti svoje bodalo, ki ga je navadno nosil v nožnicah ob svoji strani. Ko mu pozneje Gavhi to očitajo, da je v nedeljo bil z orožjem zunaj doma, tedaj je hitro sam uklonil se postavi, katero je v naglici prostopil. Visel je od zore do mraka med stebri.

Tako je bil Rosas ojster do sebe in do drugih. Breme, ki ga je drugim nalagal, nosil je tudi sam. Kar je drugim ukazal, to je tudi sebi naložil. Tak je mož beseda! — Mladina, vadi tudi ti svoje telo, da postane čvrsto in za vsako potežo pripravno. Vadi pa tudi svojega duha, da zgodaj zna se premagovati in svojo trmo volji drugih ukloniti. Tak je ves mož! *Fr. Rup.*

Ta pa zná!

Neka žena je imela s svojim možem velik križ. Vsako noč je prav pozno domu prikolovratil grozno nadelan. Seveda ga ni bila vesela in vsakokrat mu je brala dolge litanije. Mož je nekaj časa poslušal, ko pa le ni nehala brusiti jezika, zgrabi palico in jo naklesti. Žena pa je odslej le mislila, kako bi ga splačala. Kmalu jo ugane in naprosi pet prijateljic, ki so bile prav močne, naj pridejo in pri nji ostanejo toliko časa, da pride njen mož domu. Vsaka se je zavila v belo rjuho tako, da je imela oči in roke proste in vzela v roke krepko palico. Poskrile so se v sosednji sobi.

Ko mož, seveda pijan ko dež, prilomasti domu, začne ga žena zopet oštevati. A ta zgrabi palico in ji par prav gorkih pritisne čez pleča. Tedaj pa pade žena na kolena in zakliče: „O pet svetih pametnih devic! Pomagajte mi, če ne, me ubije!“ Kar priskoči pet belih zavutih oseb in spravijo se s palicami nad moža. „Prizanesite, prizanesite!“ je ta vpil, pa zastonj. Ženske so mahale kakor divje, tako da je bil mož brž trezen in še le tedaj so zginile bele prikazni, ko je mož ležal na tleh in stokal zaradi bolečin. Ženi se je pa mož smilil in prosi ga odpuščenja, ker je priklicala pet devic na pomoč. On pa pravi: „Kaj ti čem odpustiti žena, še hvaležen sem ti, da si jih le pet poklicala; ko bi bilo tebi v glavo padlo poklicati sv. Uršulo z 11.000 devicami, pa bi gotovo ne bil več živ.“ Žena si je to zapomnila, in če se je mož podal v gostilno, mu je naročala, naj se nikar ne vpijani, sicer bo poklicala sv. Uršulo in njene device. „Dan.“

Spomladni cvet.

18. Bela lilija. (*Lilium candidum.*)

Starogrška basen nam pové, da je začelo vse cveteti, kakor da bi postala spomlad, ko je deviška boginja

Afrodita prvokrat stopila iz morja. Ta pravljica iz otoka Kipra izpričuje, da so cenili že pagani deviško nedolžnost. Še celo natora se je veselil, tako so mislili prednamci. Modri Salomon govori: „Poglejte lilije na polju!“ Katoliška cerkev daje deviškim svetnikom lilijo v roke, na njej je spoznamo kot dekliče in device.

Lilije so pa zares prav priljubljene cvetlice, ktere nam lepšajo izbe, vrtove in polja. Dolgo pa ne kažejo svojih lepih cvetov. Ko pride vroče poletje, takrat odpade njih cvet, in venjeno steblo pade na tla, ker spomlad je šla od nas!

Z a g o v o r.

Reče se včas, da je nekteri človek za kako reč posebno vnet. Nekdo zbira starine s posebnim veseljem. Naj bo reč še toliko pohabljen, da je le prav stara, pa veseli starinoslovca. — Drugi si nakupuje bukve za lastno knjižnico; sebi v kratek čas jih nakopiči celo sobano. Bukve so drage, bukve zbirati je pa še dražje. — Tretji ima veselje nad lepim orožjem, ki ga išče in znaša, čeravno ga ne potrebuje. Če bi ga napadli tatovi, še braniti bi se ne znal, čeravno ves v dragem orožju sedi. — Še drugi si zbirajo druge reči, jaz pa rastline. Zbirka posušenih rastlin, ktere lepo zravnane shranjujemo med papirjem, se imenuje herbarij. Ker pa vam ne morem vsega herbarija podati, opomnil sem vas lepote nekterih spomladanskih cvetlic.

Če torej spomladi stopiš na vrt, na njivo, na travnik, pa zagledaš katero spredaj omenjenih cvetlic; tedaj oglej si jo, da se je razveseliš, saj je stvarjena tudi za te. Ne hodi štorast po čudnolepem svetu, ki se ti spomladi odpira. Vsa lepa narava naj ti vzbuja vzvišene čute, ki vzdignejo dušo gori do svetlih nebes. To je bil moj namen, ko sem ti po zimi pisal besede:

„Kje so moje rožice, pisane in bele?
Mojga srca ljubice, žlahtno so cvetele!“

Franc Rup.

„Mrtev“.

Anglež sedi za mizo, obloženo z jedmi. Znanec, s katerim se že nekaj časa nista videla, ga najde tu med skledami in krožniki, steklenicami in kupicami, zavarovanega v svoj posel. Vsede se Angležu nasproti in mu izrazi svoje veselje, da ga zopet zdravega vidi. Ne da bi znanca pogledal in mu dal prijazno besedo, Anglež samo nekoliko pomrma in se zatopi zopet v svoje delo. Ko znanec nekoliko časa svoj lačni „vis-à-vis“ ogleduje, vpraša Angleža: Kako se pa kaj vaš gosp. brat počuti? — Mrtev, zagodrnja Anglež s polnimi ustmi. — Kako? je li res umrl? — Mrtev, ponavlja Anglež z neskaljenim ravnodušnjem.

Kako pa vaš g. oče, je-li zdrav? — Mrtev, mrmra Anglež. — Za božjo voljo! to je pa res žalostno, v kratkem času izgubiti očeta in brata! Toda vsaj vaša mati in sestra ste zdravi? — Mr . . . „Strašno! grozovito!“ kriči že v sredi besede, katero je hotel Anglež izgovoriti, znanec. To je v resnici pretresljivo, v tako kratkem času izgubiti štiri svojih ljubih. Potem obmolkne znanec, boječ se, da ne bi Angleža pri spominu na druge ranjke razburil. Anglež se masti le še naprej. Ko vse pomaha, popije še kavo, prižge smodko in pogladi parkrat svojo dolgo brado, in postane še le prijazen in zgovoren.

Kako se pa vam godi, vpraša znanca; dolgo časa vas že nisem videl? Lepa hvala, odvrne le-ta; pri kup-

čiji sem imel srečo, zdrav sem pa tudi, hvala Bogu! Da ste pa vi tako nesrečni, v kratkem času priti ob očeta, brata, mater in sestro, to mi je v resnici žal, prav pomilujem vas. Kaj pa bledete gospod? kaj, priti ob očeta, brata, mater in sestro, ali se vam sanja? — Prosim, gospod, saj ste mi prej odgovorili na vprašanje, kako se počutijo, da so vsi mrtvi. Anglež se na vso grlo zasmeha, potem pa odgovori: Nič manj ko mrtvi so vsi štirje, živi in zdravi ko ribe so vsi, toda jaz, predragi, sem pri kosilu za ves svet „mrtev“. „Pr. L.“

Gospodarske stvari.

Z drevjem, jagodnimi grmi, vinsko trto in z rožami, ktere je poškodovala toča, ravnaj tako-le: Smole in voska raztopi po enoliko in primešaj toliko navadnega vinskega cvetu, da ostane reč tekoča. S tem drevesnim voskom, ki se dá lahko s čopičem mazati, hitro zamaži vse rane, čim prej tem hitreje se zarastejo. Če ni takega voska, dobra je tudi ilovica, s kakoršno mažejo lončarji peči, primešaj pa jej mizarskega kleja ali lima. Če rane še v pravem času in dobro zamažeš, ostanje drevesa zdrava ter rodé drugo leto zopet obilo sadja, naj si jih je toča tudi že večkrat pobila. „Vrt.“

O sadnih divjakih. Navadno poiščejo naši kmetovalci divjakov v hosti, tako imenovanih samosevcev, ktere potem presajajo na on prostor, koder bode raslo mogočno prihodnje sadno drevje. Prepogostoma pa se samosevci slabo sponašajo, ker navadno so že stari in tudi slabih korenin, in vsi sadjarji se strinjajo v tem, da so najboljši divjaki iz semena, po rednih semeniščih ali drevesnicah odgojeni. Glavna stvar namreč je, da ima divjak lepe korenike. Ako jih ima, gotovo bo v dobro zrahljanem svetu izvrstno in naglo uspeval, in tudi cepič se gotovo prime, ker obile korenike dovajajo dovolj živeža, in res že prvo leto požene čez meter dolgo mladiko. Taki dveletni divjaki naj se spomladi nasadé v drevesnico bolj narazen, avgusta meseca pa cepijo na oko, ali pa prihodnjo spomlad na sedlo, v sklad itd. „Vrt.“

Drobiž.

Samo jedna volja. Mož je imel zelo svojeglavo ženo, ktere mu ni bilo mogoče krotiti. Zato je poprosil župnika svéta, kaj mu je storiti. Župnik pokliče moža in ženo k sebi ter jima v dolgem govoru pojasnjuje, kako potrebno je, da se mož in žena lepo med seboj zastopita, da naj imata oba samo jedno voljo. — „Gospod“, odgovarja žena, „to je že pri nama. Oba imava namreč jedno samo voljo: Mož hoče gospodar biti v hiši, jaz pa tudi in odtod ves — preprič!“

Kaznovana laž. V vasi Korito živi pošten čevljar, vsem dela in popravlja obutala; dà, še gospod župnik je njegov odjemnik. Neki popoludan pa se mu kar ne ljubi delati, vrže torej silo in dreto od sebe in hajdi v vaško gostilno. Ravno hoče na desno kreniti, koder Bog roko „ven moli“. Ali, o smola, — nasproti mu pride župnik. — „Dober dan, mojster; kako je, kako? Kam pa ste se zdaj-le namenili?“ Čevljar je v grozni zadregi, ker tega si vendar ne drzne povedati, da hoče pri belem dnevu in to v delavnici v gostilno. Odgovori torej malo-dušno: „Imam prav nujen opravek v mestu“. — „Izvrstno, kakor nalašč; bodite tako prijazni in prinesite

mi od peka Cmoka sto črvov za mojega slavčka“. — Kaj je preostalo ubogemu čevljarju družega, kakor v mesto iti dve ure hoda, pa župniku prinesiti zaželjene žužke od Cmoka. „Pr. List.“

Dobro zdravilo. Predsednik francoske republike je potujoč po deželi v Auray-u vprašal nekega župnika, kakšni so njegovi župljani. Župnik odgovori: To je odvisno od jabolk. — „Kako to?“ — „Kedar je mnogo jabolk, je tudi mnogo jabolčnika in tudi mnogo pijanih ljudi, ki se valjajo po grabnih ter pretepajo svoje žene. Toda nekdan sem iznašel izvrstno sredstvo.“ — „Katero?“ — „Kedar se pride ktera žena pritoževati proti možu, dam jej v steklenici čiste vode ter naročim, da to zdravilo vzame in drži v ustih tako dolgo, da se mož pomiri in zaspi. In to pomaga.“ „Dljb.“

Zvita buča. Konec oktobra vstopi v prodajalnico nekega trga borno oblečen človek z dolgo brado, pušec dobro smodko. „Kaj želite?“ vpraša prodajalec. — „Oprostite, reven popotnik vas prosi podpore.“ — „No, kaj takega pa še ne, ali vas ni sram s smodko v ustih beračiti?“ — „Da, dragi gospod, tako je. Pa nikar ne zamerite, to delam samo iz strahu pred orožnikom. Če me ta vidi, da kadim, me pusti na miru, meneč, da res kupujem.“ Ta iznajdljivost tako presenetiti trgovca, da mu podari 5 novcev. — „Lepa hvala,“ in prosjak se poslovi, mirno nadalje pušec.

Uganke.

I. Besedotvornica:

len, tok, rob, les, zabela, osa, postelj, ezav, rak, mir, oda, nota, jud, glava, ura, tvor ratar, meh, raj, vitek, pila, stava, up, lika.

Postavi pred vsako besedo novo črko tako, da dobiš nove pomene, in prve črke po vrsti naprej izražajo ti neko prošnjo.

—rč.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev skakalnice v 12. številki.

Sem dolgo upal in se bal,
Slovo sem upu, strahu dal;
Srce je prazno, srečno ni,
Nazaj si up in strah želi.

Dr. Fr. Prešern.

Smešničar.

* **Mrzla kri.** Vojak, ki zagleda velikansko število sovražnikov, se ustraši in se začne na celem telesu tresti. Častnik to videč, mu pravi: „Sram te bodi; tresiš se, kakor pes pred palico. Kedar nevarnost preti, moraš mrzlo kri imeti!“ — „Saj jo imam“, jeclja vojak, „toda premrzla je, zato me tako ruka!“

* **Paznik vpraša kaznjence v ječi:** „Kaj si vendar zakrivil, da moraš zdaj tukaj sedeti?“ — Kaznjence reče: „Vlak sem zamudil!“ — „O, zaradi tega gotovo nisi zaprt!“ — „Pač, pač, odgovori kaznjence, ko vlaka ne bi bil zamudil, odpeljal bi se čez mejo v drugo državo, in bi zdaj bil prost!“

* **Cena večerja.** „Kaj pa imate vi vojaki za večerjo?“ vpraša radoveden človek vojaka. — „I kaj“, se ta odreže, „zvečer pritisnemo trebuh k peči in tisto pogrejemo, kar smo opoldne jedli.“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.

Odgovorni urednik Iv. Terselič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.